

General | | Actualitzat el 03/05/2021 a les 07:14

El meu fill de 13 anys va morir per suïcidi: mai creus que et pot passar a tu

El testimoni d'una mare que va perdre el seu fill després de ser víctima de bullying a l'escola

[inicicentrareport]L'Àlex era un nen molt especial. Molt sensible, diferent. Anava al pati a llegir. Es reien d'ell. No tenia amics. Al col·legi mai el van acceptar. Mesos abans de la seva mort la seva tutora em va trucar, preocupada perquè no tenia amistats.

El vam portar a un psicòleg que ens va dir que tenia una autoestima molt baixa. L'últim dia que hi va anar va sortir content, s'havia obert força. **Les últimes setmanes de la seva vida no vam notar res estrany.**

El 9 de novembre del 2004 ell va marxar. Aquell dia ens vam discutir, arribava tard a la feina. Cada dia l'acompanyava al metro al matí, hi havia un punt on ens separàvem i ell anava caminant fins al cole. El vaig renyar perquè fèiem tard. Aquell dia no em va fer ni un petó. Estava enfadat. **Va ser l'últim moment que el vaig veure.**

Cap a la una del migdia rebo una trucada. Era la policia. Jo em pensava que era una broma de mal gust. Els vaig penjar. Em van venir a buscar a la feina i em van dur a casa. A dintre del cotxe ningú em volia dir res. **Ho vaig passar molt, molt malament.** Sabia que alguna cosa li havia passat al meu fill, però encara no sabia què.

Des d'emergències em van donar la notícia: jo no m'ho creia. Se suposava que havia d'estar al cole, es quedava a dinar al cole. Tenia 13 anys. **Negava el que havia passat**, ningú em donava més detalls. Ningú pot saber què li va passar pel caparró del meu fill, el que sí que sé és que algú l'hagués pogut aturar.

Jo volia una explicació del que havia passat aquell dia. No era un noi que hagués tingut temptatives de suïcidi. Simplement va tenir un mal dia. Tenia l'autoestima baixa, però no tenia depressió.

De mica en mica vam anar sabent els detalls, el que li feien a classe. L'Àlex era víctima de bullying. Va ser un dia que tot li va sortir malament, ho va magnificar tot, no va saber com gestionar-ho.

Encara que als adults ens puguem creure que allò que pensen els adolescents és una tonteria per a ells no ho és. Els hem d'escoltar, explicar-los que hi ha sortides, que hi ha llum, que no és el final.

El meu fill no va veure una altra sortida, i **sempre hi ha una altra sortida.** De vegades cal demanar ajuda per trobar-la. Cal també educar-los en valors, en el respecte cap als altres. L'assetjament pot fer molt mal, sempre hi ha víctimes siguin de l'edat que siguin.

Des de casa, des de l'escola, cal treballar-ho des de petitets. Jo sempre dic que el meu fill no es va suïcidar. **El seu gran patiment el va fer donar un pas irreversible**, morir per suïcidi.

Un testimoni en primera persona d'una mare, la Isabel, recollit per la periodista Alba Carreres

Fotos cedides

Llegir més «Històries de vides» aquí

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```

[ficentrareport]

[enquestaregistre]